

Universitätsbibliothek Paderborn

Ōrigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

I. Quaeritur Origenis sententia de ligandi & solvendi potestate
Sacerdotibus concessa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

texuntur: quod ita intelligo, narrari historias quidem, sed non tam id agi, quam mysteria A contexti: cum & Homilia 15. in Genes. Scripturam afferat, non tantum historicis servire narrationibus, quantum rebus & sensibus mysticis. Sin secus sensit, Eustathij querelam probbo. Dictum illud quoque de iis velim, quæ peccata ab eo circa Iobi historiam idem ait. Initium vero profrus & ineptum est quod subjicit, p̄peram ab Origene Lazarum, quem propter virtutem Christus diligebat, in hominem peccatis laborantem anagogica interpretatione fuisse mutatum. Confusat Lector Tomum 28. in Iohann. pag. 349. Origenem culpa immunem comperiet: nam postquam Lazari historiam, juxta literam, fuse explicavit, hac præterea homines signari addit, qui peccatis admisis, amicitia cum Iesu prius contracta, quæ animæ vita est, excidunt, & novis rufsum gratiæ auxiliis excitati eamdem recuperant. Aliud est autem laborare peccatis, aliud homini peccatis laborantis imaginem gerere; postremum hoc Lazar tribuit Origenes, prius vero minime. Quid ad sequentia porro respondeam non habeo, in quibus intumulatur Adamantius, quod contra Evangelij auctoritatem Iudeos negaverit lapides in Christum jaciendos sustulisse, remque ad tropologiam detorserit: nam vetustate immunitis Commentariis in Iohannem, pars illa intercedit, in qua hæc Evangelij narratio explanatur. Quomodo ergo ab Origene accepta sit, incertum est. Denique agre Eustathio est, quod argumentis ex nominum interpretatione petitis, in allegorias Adamantius nonnumquam excurrit, cum duo sapissime homines moribus & ratione vita penitus discordes idem tamen nomen gerant. At non tam inde allegorias Origenem accedere verum est, quam aliunde petitas hoc insuper argumento, quantumvis levi confirmare.

QVÆSTIO DECIMA QVARTA ET VLTIMA.

QVÆSTIVNCVLAS ALIQVOT QVASI PÉR SÁTVRAM COMPLEXA.

- I. *Queritur Origenis sententia de ligandi & solvendi potestate Sacerdotibus concessâ.*
- II. *Excuditur ejusdem de Eucaristia opinio. III. Quedam ipsius de matrimonio dogmata notantur. IV. Virum magis artibus fauere, exploratur: V. & de Engastrimylo quid statuerit; VI. ecquid de mendacio; VII. & de jurejurando.*

PO STRÆMA M. hanc questionem aperiet brevis de Sacerdotum potestate, iuxta Origenis sententiam, disputatio. Is Tomo 12. in Matth. pag. 279. scribit potestatem clavium habere Episcopos, & quæ ab ipsis vel ligata vel soluta sunt in terris, ligata esse & soluta in celo, si modo Petri virtutes amulcentur: sibi peccatorum vinculis alligati teneantur, frustra eos ligare & solvere. Quod si meritis licet ac pietate inferiores Petro, nihilominus ligatum iri sperent in celo, & solutum, que in terris ligaverint & solverint; legitimum eos Scripturarum ignorare sensum, & superbia execratos esse. In hunc locum annotat Sextus Senensis aludere Origenem ad errorem ab Hussitis postmodum propugnatorem, qui Papæ & Episcoporum potestatem ex morum sanctitate pendere volebant, ut quotiescumque peccando fierent Petri dissimiles, una potestatem ipsius amitterent; damnatumque hunc esse à Tridentina Synodo Sess. 14. Can. 10. his verbis: *Si quis dixerit Sacerdos qui in peccato mortali sunt, potestatem ligandi & solvendi non habere, anathema esto.* Assentior Sixto, & peccare ait Origenem, atque hanc videri amplecti heresim, in qua deinde versati sunt Donatista, cum à Sacerdotum sanctitate Ecclesia potestatem suspenderunt. Attamen commodam hac poslunt interpretationem admittere. Frustra, inquit, ligandi vel solvendi potestatem sibi arrogant Episcopi, quæ Petro præcipue concessâ est, nisi eadem quæ Petrus sanctitatem & aequitatem florent: hoc est, nisi canendum quam Petrus aequitatem in solvendo & ligando adhibeant. Cum ergo tam sancte iure suo Petrus uteretur, ut eos tantum criminibus solveret, qui id penitentia sua & pietate essent promeriti, solos noxios ligaret; si quis Episcopus Petro dissimilis potestate abutens sua infontes ligaverit, indignos solverit, non perinde in celo se res habebit. Subsidio est Origeni istud Hieronymi libr. 3. in Matth. 16. 19. *Iustum locum Episcopi & Presbyteri non intelligentes aliquid sibi de Pharisæorum assumunt superciliosum, ut vel damnum innocentium, vel solvere se noxiis arbitrentur, cum apud Deum non sententia Sacerdotum, sed rerum vita queratur.* Noxiis dicit, qui noxiis impliciti, nulla scelerum penitundine tanguntur: aliqui nemo solvi potest nisi noxius.

Afferit præterea Origenes Tomo 13. in Matth. pag. 336. ligandi & solvendi potestatem omnibus

A omnibus à Christo fuisse concessam, quicunque noxios ter reprehenderint. Ita Tomo 12, p. 275, omnem Christi discipulum pettam esse ait super quam Ecclesia Christi adficatur; cœli claves perfectis quibusque tribus; & quæcumque tandem Petro pollicitus est Christus adepturum, quisquis Petro similem se præstiterit. Verum posteriora hac allegorice dicta esse, non dogmatice, illud evincit quod subest: *εἰ τὸ λεγόντες [οὐ εἰ ἡ Χριστὸς ὁ Ιησοῦς τὸ σῶμα τὸ ζωντανόν] ἀπέκτησεν τὸ δικαίον τοῦ πάτερος τὸν θεόν, αὐτὰ τὰ ἐξ οὐρανού ταῦτα τοῖς Εἰρηνοῖς τῷ εἰρηνού, οὐδὲ τὸ γεννητόν τοῦ Λαζαρί τηλεοτίτλον τὸν θεόν τοῦ οὐρανού τὸν πατέρα τὸν θεόν τοῦ Λαζαρί τηλεοτίτλον τὸν θεόν τοῦ οὐρανού τὸν πατέρα τοῖς Εἰρηνοῖς·* Ostendunt idem & sequentia, in quibus portas Inferi esse peccata, hæreses esse Dæmones, regna cœlorum virtutes esse dicit. Priore autem, quem laudavimus, loco, licet ligandi & solvendi potest. statim omnibus tribuat, quicunque ter peccantes corripuerint; peculiari tamen modo, & pleniori potestate, ac potiori iure Petrum id concessum fuisse vult, cum in uno duntaxat cœlo solvere illos & ligare posse affirmet, Petrum autem in omnibus. Adde easdem apud Patres sæpe locutiones occurtere, quæ ad rectam itidem interpretationem revocandæ sunt. Irenæus libr. 4. cap. 20. *Omnes iusti sacerdotalem habent ordinem.* Tertullianus libr. De exhortatione castitatis, cap. 7. *Nonne & Laici sacerdotales sumus?* Scriptum est: *Regnum quoque nos, & sacerdotes Deo, & Patri suo fecit.* Gregorius Nyssenus libr. De perfectione: *εἴ τοι τοῦ Θεοῦ τὴν κατὰ τὸν Καθεδρικὸν ἡγεμονίαν τοῦ θεοῦ τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ, εἰ τὸ θεοῦ τοῦ Αρχοντοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ.* Per hec & his similia nos quoque petra erimus, imitantes, quoad eus fieri potest, in mutabili natura, quod constans & immutabile est. Ambrosius Comment. in Luc. 9. *Qui carnem C vicerit, ecclœsi fundamentum est, & si aquæs Petru non posset, imitari potest.* deinde: *Magna antea Christi gratia, qui omnia propter vocabula sua Discipulis ipsi donavit: Ego sum, inquit, lux mundi;* & id tamen, quo ipse gloriat, Discipulis nomen induit; dicens: *Vos etsi lux mundi: Ego sum panis vivus;* & *Nos omnes unus panis sumus: Ego sum vitus vera;* & tibi dicit: *Plantavi te uitam fructuam omnem veram.* Petrus est Christus? Bibebant enim de spiritali sequente petra; petra autem era Christus; etiam Discipulo suo hujus vocabuli gratiam non negavit, ut & ipse sit Petrus, quod de petra habeat soliditatem constantiam, fidem firmitatem. Emilia ergo ut & tu petra sis. Augustinus libr. 2. Quæst. Evang. cap. 40. *Sacerdotium vero Iudeorum nemo fere fidelium dubitat figuram fuisse sacerdotij regalis, quod est in Ecclœsi, quo consecrant omnes pertinentes ad corpus Christi, summi & veri principis Sacerdotatum.* Nam nunc & omnes angusti, quod tunc Regibus tantum & Sacerdotibus fiebat. Et quod D ait Petrus ad Christianum populum scribens: *Regale sacerdotiorum, utrumque nomen illi populo convenire declaravit, quo illa undio penitiebat.* Ligandi quoque & solvendi potestatem eorum omnium, qui peccantes fratres objurgationibus incœlunt, communem esse volunt Augustinus De verbo Domini, Homil. 15. Theophylactus in Matth. 18, 18. & Anatolius Nicenus Quæst. 61.

E II. Magnis vero & repetitis controversijs vexatus est ille Origenis de Eucaristia locus, quem hic Tomo 11. in Matth. p. 253, 254, exhibemus. Summa illius hæc est: Quemdam obiicit sibi dicentem, cum iuxta Christi pronuntiatum quod in os intrat, hominem non inquinat, ita quod in os intrat, hominem sanctum non efficere, licet secus de pane Christi simpliciores sentiant. Respondeat Origenes, quemadmodum non cibus edentem inquit, sed ejus conscientia cui cum dubitatione comedens & quemadmodum impuro homini mundum nihil est, non ex se, sed propter impurum hujus hominis immunditiam; ita quod per verbum Dei, & precem consecratum est, non ex se comedentem efficere sanctum, alioquin & ei qui peccatis pollutus comedit, sanctitatem collaturum; sed ex eo tum emolumenntum capi, cum pura mente, & integra conscientia accipitur: neque abstinentia ab hoc pane vel euudem comedendo, ex hac abstinentia vel efi, bono aliquo nos fraudari vel augeri, sed ita duntaxat si vel nequam vel probi sumus, dicens Paulo 1. Cor. 8, 8. *Neque enim si manducaverimus, abundabimus; neque si non manducaverimus, deficitus.* Subjungit præterea, quemadmodum in ventre demittitur, quod intrat in os, ac deinde eniçtur in secessum; ita panem consecratum, secundum id quod materia concretum huic inest, in F ventrem demitti, & eici in secessum, sed per precationem quæ illi accessit, utilem comedenti effici pro ejus fidei portione; nec panis materiam, sed prolatum super eos sermonem, eum juuare, qui non indigne ipsum comedit. Denique panem illum, typicum & symbolicum corpus appellat. Reliqua ad eum corporis Christi spiritalem pertinent, non sacramentalem ut superiora, contra quam opinatus est Vincentius Belluacensis Specul. doctrinal. libr. 18. cap. 43, Origenem hac de causa immitto castigans. Facilis est loci hujus iuxta Ecclesiæ doctrinam expositiō: nam ut ex corporis Christi efi adjumentum quis capiat, non efi ipse suffici, sed integra præterea & intaminata mens requiritur, alioquin judicium sibi manducat & bibit, qui noxii pollutus ad altaris sacramentum accedit. Itaque non ex se solum & simpliciter edenti sanctitatem confert, sed ita, si ab edente certa fides, & purus animus adhibeantur. Similiter homq; hoc abstinenſ Sacramento, vel quod